

Over trots en moed....

Vanavond wil de SP-fractie stilstaan bij twee begrippen: moed en trots. Zonder moed is de status quo het hoogst haalbare. Zonder trots is vooruitgang uitgesloten. En in Pekel wonen veel moedige en trotse mensen. Wij zijn dankbaar en schatplichtig dat we hier namens hen mogen zitten en onze beschouwing mogen uitspreken op de Pekelder samenleving.

Gisteren gingen we met stoere huurders naar de directie van Acantus. Huurders met een huis met tocht, schimmel en vocht. Moeders van kinderen met slaapkamers die bol staan van ziekmakende schimmel. Gezinnen die letterlijk ziek worden van hun eigen huis. Waar logeerpartijtjes niet meer mogelijk zijn en verjaardagsfeestjes worden overgeslagen. De schaamte wint het bij hen steeds vaker van de trots op hun eigen thuis. Hun tweede huid waarin ze lief en leed delen is geschaafd. Maar Karin, Alexandra, Anneke en anderen pikten het niet langer en stapten gisteren vol moed het hoofdkantoor binnen. Met tranen in de ogen en lef in hun donder spraken ze de directeur rechtstreeks aan. Samen stonden ze op en eisten ze een schoon en veilig thuis. Ze bewijzen dat als we samen opstaan er niets onmogelijk is.

Trots ontmoette ik bij onze gemeentelijke logopedisten Astrid en Jannieta. Dagelijks zetten zij zich in voor de toekomst van Pekela. Ze binden de strijd aan tegen spraak- en taalachterstanden bij onze kinderen. Dat doen ze met bevlogenheid en betrokkenheid. De schrik sloeg hen om het lijf toen ze te horen kregen dat er een bezuiniging dreigt op hun werk. En wij delen die zorgen. Juist dit, juist hier, juist zij zijn onmisbaar. Daarom vraag ik aan het college of zij het met de SP eens zijn dat dit werk niet mag verdwijnen. En zoja: hoe denkt zij deze potentiële bezuiniging in te vullen zonder de voorziening te treffen? Is het realistisch dat de schoolbesturen dit opvangen? Waarom doen we de logopedie op 2 scholen in Nieuwe Pekela via de GGD en niet via onze eigen mensen? Is daar geen winst te behalen? Hoe kunnen we de kennis en kunde van onze logopedisten juist verder benutten, bijvoorbeeld waar het gaat om een stevig aanvalsplan rondom dyslexie.

Uit deze, qua centen kleine bezuiniging, blijkt wel dat we de tijd van grote happen achter ons ligt. Dat de begrotingskaasschaaf nog slechts dunne plakjes snijdt. Dat van lapmiddelen en luchtkastelen geen sprake kan zijn.

Dat zuinigheid en standvastigheid de enige middelen zijn die ons resteren. In omliggende gemeenten, vaak herindelingsgemeenten, zien we dat de schade nog groter is. De tekorten op de jeugdzorg en andere decentralisaties zijn daar bovenal debet aan. Richting Den Haag moeten we ingrepen eisen. Zonder extra centen kunnen wij niet garant staan voor fatsoenlijke zorg en zakken we massaal door de ondergrens. Dat is onacceptabel in een beschaving.

De voorgestelde potentiële besparingen in deze begroting zijn ondanks geringe omvang pijnlijk. Dat is niet fijn en dat steekt. Daarom is het extra pijnlijk dat politici zelf er een flinke zak duiten bijkrijgen. Dat is voor de SP- fractie onverkoopbaar. Kan het college aangeven hoe groot het bedrag is dat we nu gaan uitgeven aan onszelf ipv aan de samenleving? Dat er een nieuwe fractie in deze raad daar bovenop ook nog geld wil voor ondersteuning is volstrekt ridicuul en zullen wij ook stevig bestrijden.

Moed en trots is ook nodig bij de toekomst van onze gemeente. Op 20 november praat deze raad over de samenwerking in de regio en de schaal en zelfstandigheid van Pekel daarin. Gisteravond werd al wel duidelijk dat een groot deel van de Veendammer politiek zich weinig aan de mening van Pekela gelegen laat. De pot was nog nooit zo zwartgeblakerd als daar. Laat duidelijk zijn dat wij een trotse volksvertegenwoordiging zijn die zich niet laat dicteren door anderen. Hoewel onze mening over herindeling anders kan zijn: wij bepalen hier wat wij goed achten voor Pekel en Pekelders. Tegen de burens zeg ik: wie wind zaait zal moed en trots oogsten.

De SP is geschrokken van de brief van het college over ons afvalbeleid. Waar de plannen voor afvalscheiding nog gebaseerd waren op solidariteit en duurzaamheid vervalt het nu in controledrift en betutteling. Omdat een groot deel van de ingeleverde plastic vervuild en vermengd is wil het college nu gluurbuur plegen bij mensen rondom hun huis. Ik erken dat het spanningsveld tussen een terugtrekkende overheid enerzijds en politiek achter de voordeur anderzijds aanwezig is, maar gegluur in de containers gaat de SP echt veel te ver. U kunt echt beter dan dit soort voorstellen.

Pekel is voor ons de plek waar we thuiskomen. Een plek die ik typeer en waardeer als een trotse plaats met een moedige gemeenschap waar rechtvaardigheid en oprechtheid altijd voorop staan. Als de moed mij in de schoenen zinkt, als de trots een knauw krijgt dan denk ik aan stoere Pekelders die niet opgaven als het even tegenzat. Pekelders als Grietje en Lena die dat recent lieten zien op nationale televisie in het VARA-programma 'Vrouw op Mars'. De voormalig sigarenmeisjes van Champ Clark bevochten de onrechtvaardigheid van ongelijke loon en onderdrukking. En ze wonnen. Een kwart eeuw naar hun gewonnen strijd blikken ze terug op hun moed van toen. Op de vraag van de presentator of ze niet ontzettend trots zijn op zichzelf zeggen ze op hun allerbescheidenst en Oost- Gronings: 'Best wel ja. We hebben dat toch mooi even gedaan'. Zo ziet emancipatie eruit. Ik zag het in de archiefbeelden bij Grietje en Lena. Ik zag het gisteren bij de huurders van Acantus. We zien het dagelijks om ons heen.

We hebben allemaal een Grietje, een Lena, een Karin, een Alexandra of een ander dapper iemand in onze omgeving die ons voorbeeld is in lastige tijden. Het is aan ons om die moed aan te boren als het even stoer wordt. Deze tijd vraagt er om. Want als solidariteit en rechtvaardigheid niet meer van deze tijd zijn dan is het tijd voor andere tijden.

Met strijdbare groet,

Ellen van Klaveren, Marga Wubbema, Kor Kruisman en Pim Siegers.

Veendammer wind

